

Emperyalizmin ve iktidarın savaşına karşı

HALKLAR BARIřINI BARİKATINI KURUYOR

54 milyon insanın ölümüne yol açan II. Dünya Savaşı sona erince Hitler ordularının Polonya'yı işgal ederek savaşı başlattığı gün olan 1 Eylül, Dünya Barış Günü olarak ilan edilmişti.

Bugün, o savaşın üzerinden neredeyse 70 yıl geçti. Biz dünya halkları, emekçiler olarak barış gününü kutlarken dünyayı yöneten güçler savaştan, kan dökmekten, barbarlıktan vazgeçmedi.

Başta bölgemiz olmak üzere tüm dünyada silahlar konuştuğça kadınlar, gençler, çocuklar ve yoksullar başta olmak üzere bütün insanlık ağır bedeller ödüyor.

Etnik ve dini farklılıkların bir zenginlik değil bir çatışma nedeni haline getirilmesi üzerine kurulu emperyalist hegemonya projelerinin sonucu olarak, halkların bugünleri, gelecekleri ve bir arada yaşama umutları yok ediliyor.

Filistin'de, Suriye'de, Irak'ta, Rojava'da, Şengal'de, tüm Ortadoğu'da insanlık kitlesel biçimlerde katledilirken, bizlerin kanın kırmızısını gördüğü yerde, birileri petrolün siyahını, doların yeşilini görüyor. Bölge halklarının insan onuruna yakışır biçimde yaşatabilecek kaynaklar insanların kanını oluk oluk akıtmak için harcanıyor.

Emperyalist güç odaklarının emellerini hayata geçirmek için kullandıkları işbirlikçileri, kukla çeteleri, önce Suriye'de, sonra Irak ve Rojava'da ve en son Şengal'de eşit, özgür ve kardeşçe bir geleceğin önüne savaştan kalın bir duvar örmeyi hedefliyor. Ezidilerin kutsal topraklarında, Şengal'de kanlı katliamlar, özellikle de kadın kırımını yapıyor. IŞİD çetesi tarafından "savaş ganimeti" olarak görülen kadınlar, Ortaçağ gericiiliğı ve zulmü ile karşı karşıya kalıyor. Şiddetin en ağır biçimlerine maruz kalıyor, pazarlarda satılan kölelere dönüştürülüyor. Yerinden yurdundan edilerek göçe zorlanan yüz binler adeta soykırımla yok edilmek isteniyor.

Rojava Devrimi de yine AKP Hükümetinin açık desteğindeki bu katillerin saldırısı altındadır. Rojava halklarının ateş içinden çıkarıp yarattığı eşit, özgür, demokratik yeni yaşam daha büyümeden köklerinden sökülmeğe çalışılıyor

Bugün ülkemizi yöneten AKP iktidarı tercihini savaştan, çatışmadan yana koymaya devam ediyor. Akan gözyaşı ve kana rağmen, Türkiye'de ve Ortadoğu'da ırkçı/ayırıcı/tekçi/mezhepçi bir siyasette ısrar ediyor. Halkları birbirine düşman eden, en azından birbirinden uzaklaştıran bu siyaset ile seçim kazanmak, iktidar için akan kandan, ölen insanlıktan önemli görülüyor. AKP iktidarı, Kürt Sorununda özellikle son dönemde

özüm, barış ve müzakere sürecine ilişkin yoğun mesaj ve temennilere rağmen çatışmacı dilini, barış karşıtı tutumunu sürdürüyor. Sorunu diyalog ve sağduyu ile çözmek yerine “terör ve güvenlik” eksenindeki yaklaşımında inat ediyor. Oyalama taktikleri ile demokratik bir çözümü, adil bir barışı istemediğini gösteriyor. AKP iktidarı, sürecin dinamitlenmesine yol açabilecek provokasyonların altına imza atmaktan geri durmuyor.

Ülkedeki siyasi gelişmeler de barış için daha fazla mücadele etmemiz gerektiğine işaret ediyor: İŞİD adı verilen kanlı çeteyi “hoşnutsuzluktan kaynaklanan reaksiyon” olarak adlandıran Dışışleri Bakanı bu ülkenin Başbakan’ı oluyor. Ne var ki “Tecavüz, çocuk istismarı, kadınların köleleştirilmesi, kesilen kelleler”, Türkiye’yi yönetenlerin uzun süre desteklediği ortada olan bu çeteyle arasını açamıyor. 15 yaşındaki Berkin Elvan’ı öldürüp “terörist” ilan edenler, konsolosluk çalışanlarını rehin almasına rağmen bu barbarlara bir kere bile hak ettiği sıfatla hitap edemiyor.

Bu yetmiyor, Hükümet, savaştan ve katliamlardan kurtulmak için ülkeye sığınmış bulunan Suriyeli göçmenlerin bir yandan açlık ve kölelik koşullarında çalışmak zorundayken bir yandan da ırkçı şoven saldırılar altında kalmasına, işyerlerinin yağmalanmasına göz yumuyor. Yine inanılmaz zulüm altında yurtlarından yalınayak göçmek zorunda kalan, Ezidi Kürtler, Şii Türkmenler, Süryaniler ve Hristiyanlar için kılını kıpırdatmıyor.

Filistin’de, Gazze’de her gün insanlık ölürken Türkiye’nin İsrail ile askeri/siyasi/ticari ilişkilerine bile son verilmiyor. Aksine son yıllarda Türkiye, askeri malzeme de dahil olmak üzere İsrail’in en önemli ticari partnerlerinden biri haline gelmiştir. Gazze’li çocukların üzerine atılan her İsrail bombasında bu topraklardan bir kuruş katkının olmasını önlemek, anlaşılan o dur ki bu hükümetin harcı değildir. İsrail’den hesap sormak, yüreği Ortadoğu halkları ile atan biz işçilerin, emekçilerin, zalim ile akçeli işleri olmayanların görevidir.

Bizler hiçbir zaman, hiçbir yerde katledilenin kimliğine, inancına, diline, milliyetine, derisinin rengine bakmayanlar olarak bu barbarlığa meydan okuyoruz.

Bizim için Filistin Rojava’dır. Rojava Gazze’dir. Gazze Şengal’dir. Hepsinin acısı topraklarından sürölüp gelen Ezidilerin, Türkmenlerin, Arapların, Alevilerin, Şiilerin, Hristiyanların gözlerindeki acıdır. O acıya pasaport soranlar bizden değildir!

Çünkü biz öldürölüyoruz, sürgün ediliyoruz, işkenceden geçiriliyoruz, tecavüze uğruyoruz. Çünkü biz savaşlarda bedel ödeyenleriz. Biz Ortadoğu’nun yoksul, emekçi halkları olarak ırkçı/mezhepçi savaşlarda ölüme yazgılı olmadığımızı, savaşlarda bedel ödeyenler olarak halkların kardeşçe yaşayacağı, geleceğini özgürce belirleyeceği bir ülke, bir coğrafya, hatta bir dünya yaratabileceğimizi biliyoruz.

Biz işçiler, biz emekçiler, her dilden, her inançtan, her kimlikten halklar, biz bu

coğrafyada yakıp yıkılan tüm değerleri yaratırken savaşta ve barışta ölenler/öldürülenler olarak, iktidardan ve sermayeden barış, özgürlük, eşitlik beklenmeyeceğinin farkındayız.

Tüm halkların eşit, özgür, insanca ve kardeşçe yaşayacağı bir dünyayı kendi ellerimizle kuracağız!

Gelin bu Dünya Barış Günü'nde Şengal'de Rojava'da Gazze'de insanlık dışı saldırılar altında zulüm gören halklarımızla dayanışmamızı yükseltelim. İnsanlık böyle büyük bir sınavdan geçerken onurlu bir barış için, kardeşlik için, özgürlük için, eşitlik için ele ele verelim!

1 EYLÜL BARIŞ GÜNÜ KUTLAMASI TERTİP KOMİTESİ